

(2013. Szeptember 14. Szombat)

Nagyon igyekeztünk ma délelőtt Dodókával az ebéddel (paradicsomlevest, meg szilvásgombócot csináltunk), hogy hamar meg legyünk vele. 12-kor már tálaltunk, csuda jóízűen megettük (a gombóc szokásosan ellenállhatatlanra sikerült...), utána még rendbe tettük a konyhát is.

Gyöngyike tagja a budapesti Kiss Áron Játéktársaság Babaklubjának is, és mivel hírt kapott arról, hogy délután 2-kor babakiállítás nyílik a társaság Orlay utcai klubhelyiségében, az esős, hűvös idő ellenére nekiindultunk, hogy mi is ott lehessünk a megnyitón.

Többekkel együtt már Drén Csabáné Évát is ott találtuk, mire odaértünk. Örömmel üdvözlöttük egymást, Évi nemrég járt Párizsban, és a soha el nem tűnő derűjével mindjárt elmesélte néhány élményét.

Mikor már jól összesereglett a társaság, Dr. Györgyi Erzsébet – a Játéktársaság elnöke – az asztal köré hívott bennünket és egy kis megemlékező beszédben elmondta, hogy kinek az emlékére kerül megrendezésre – immár szinte hagyományosan - minden év szeptemberében egy-egy babakiállítás a Játéktársaság szervezésében.

Dr. Kovács Jánosné Marika nemcsak kiváló mestere volt a babakészítésnek, illetve babajavításnak (egyébként messze földön híre volt annak, hogy a budapesti, „Babaklinika” nevű kisboltjában az egészen súlyosan sérült babákat is újra élővé tudta varázsolni), hanem ő volt az, aki megalapította az első Babaklubot, illetve az első Babamúzeumot, saját házában, Szentendrén. A keze nyomán valahogyan lélek formálódott minden teremtményébe, és ezt kicsik-nagyok egyaránt megérezték. Igen népszerűek voltak a babái, kezdve a bűbájos kis Lencsi babáktól a „vásárfia” babákig, vagy a porcelánbabákig.

Kedves meglepetés volt, hogy a kiállításon megjelent Kovács Nimród is – a babamozgalom nagyasszonyának fia – és a kiállítás résztvevőinek ajándékként átnyújtotta az Édesanyjáról, illetve az édesanyja babáiról szóló – rengeteg fényképpel illusztrált – könyvet.

Az emlékezők sorában Keglovich Zita (a győri „Babaország” kis fejedelemasszonya) is elmesélte, mennyi mindent köszönhet annak a kedves, mindig mosolygó Hölgynék, akitől oly sok mindent tanult a 90-es években. Megemlítette azt is, hogy a Nimród által alapított (az évenkénti, győri Babakiállításon átadásra kerülő) „Dr. Kovács Jánosné, Marika” díj a magyar babakészítők „Oscar” díjának felel meg, vagyis ez a babakészítők legmagasabb mesterfokozata.

Négy óra körül megjöttek a kiállítás meghívott látogatói is, és ekkor Dr. Lux Judit tanárnő (akinek több-száz babából álló magángyűjteményéből láthattunk most egy válogatást), vidám kék szemekkel körbekínálta, nagy kosártálcákon az unokája által sült finom pogácsákat, sajtos masnikat, és miközben lelkesen eszegettünk, egy kis vetítés keretében elmesélte, hogyan szerette meg és hogyan kezdte el gyűjteni a babákat.

A vetítés után a fal mellett húzódó üveges vitrinekben aztán végignézegettük a tengernyi kisebb-nagyobb babát, amik egy élet alatt gyűltek össze. Judit tulajdonképpen 1975-ben kezdte el gyűjteni a babákat, a legelső a párizsi Notre Dame sarkán vette meg. (Ez a baba sajnos eltűnt a révfülöpi házába történt betörés során.) Ezt a babát aztán követte még sok-sok kis társa az ország és a világ minden tájáról.

Rengeteg babát láthattunk, a Judit nagyanyja által készített kis fonalbabától kezdve a különböző bohócbabákig, népművészeti babákig, fakanál, illetve seprűbabákig. Több vitrinben páros babák voltak porcelánból, textilből, fából. Judit a külföldi útjairól is mindig babákkal tért haza, így került az otthonába a mexikói, a mongóliai, az indiai, a francia, az egyiptomi, az olasz, a lengyel és az indián babapár is.

Elragadó volt egy egészen régi (a XIX. századból való) francia porcelánbaba, csipkével és rózsaszín szalaggal díszített, fehér pettyes ruhában üdögélt, a ruha anyagából készített, virágos kalappal a fején.

Roppant tetszett nekem a Németországból való, fából készült, szigorú szemű diótörő baba, a Grúziából való – kicsit ravaszkan mosolygó – fehér szakállas, sárga turbános baba, azután egy kis bohócbaba a velencei karneválról, és az a kis nürnbergi baba, aminek a teste aszalt szilvából (!), a feje dióból készült, virágos kendő és kockás kötény volt rajta. (Ő egy kis fakorongon álldogált és vidáman kacsintott ránk...)

A számomra legtündéribb baba egy kisméretű, brüsszeli csipkeverő baba volt, csipkés főkötőben, csipkés kötényben üdögélt az asztalkája mellett és éppen egy kis csipkecsíkon dolgozott. Egy kedves mesealakra emlékszem még, ahogyan a libájába kapaszkodva kandikált kifelé egy „kosárcsónakból”...

Ma délután újabb aranyos babás-élménnyel gazdagodtunk, köszönjük mindazoknak, akik lehetővé tették.